TEKELCİ SERMAYENİN "KASTELLİ" DARBESİ

Yurt dışındaki işçiler tam yurt özlemini gidermek üzere Türkiye'ye doğru yola çıkacakları sırada sansasyonlar yaratan bir haberle sarsıldılar... Banker Kastelli, borçlarını ödeyemez hale geldiği için İsviçre'ye kaçmış, bunun üzerine bu bankerin tüm hesaplarına el konmuştu. Olayın yurt dışındaki işçileri yakından ilgilendirmesinin nedeni, Kastelli'nin birkaç yıldan beri Avrupa'ya da el atarak Frankfurt'ta açtığı şube aracılığıyla binlerce göçmenin döviz tasarruflarını toplamış olmasıydı... Bu dövizlerin toplam miktarı henüz bilinmemektedir. Ancak yapılan ilk tesbitlere göre, sadece Türkiye'de yarım milyona yakın ailenin Kastelli'ye yatırdığı 200 milyar liraya yakın tasarruf batmaktadır.

22 Haziran'da patlak veren bu olaydan kısa bir süre önce, Başbakan Yardımcısı Turgut Özal'ın "bankaların da batabileceği" şeklinde söylediği sözler, bu skandalın, aslında, tekelci sermayenin çok önceden planladığı yeni bir darbe olduğunu göstermektedir.

Olayın ardında, devlet izniyle sahneye konan "mevduat sertifikası" oyunu vardır. "Saadet zinciri" oyunu gibi, sonunda birkaç açıkgöz dışında kimseye saadet getirmeyen, sadece küçük tasarruf sahiplerinin paralarını kestirmeden tekelci sermayeye peşkeş çekmeye hizmet eden bu oyunun içyüzü şudur:

Herhangi bir banka, bir kağıt parçasının üzerine "bu hamiline ait mevduat sertifikası karşılığında bankamıza bir milyon lira yatırılmıştır" diya yazıp mühürü bastıktan sonra bankere 650.000 liraya satmaktadır. Banker ise 650.000 liraya aldığı bu sertifikayı, yılda yüzde 56 faiz vereceği vaadiyle, herhangi bir tasarruf sahibine 1 milyon lira karşılığında vermektedir. Aldığı 1 milyonu ise, yüzde 80 faiz karşılığında her hangi bir işadamına kredi olarak devretmektedir.

Görünüşe göre alan memnun, satan memnundur... Ama zurna da işte bu noktada zırtlamaktadır. Banker gerçi 1 milyonluk sertifikayı 650.000'e alıp 1 milyon'a satarak 350.000 lira kâr sağlamıştır ama, bir yılın sonunda sertifikayı sattığı tasarruf sahibine 560.000 lira faiz ödemesi gerekmektedir. Bunun için de hem 1 milyonluk kredi açtığı işadamından 800 bin lira faizi, vadesi gelmişse ana parayı alması, hem de sürekli olarak bankalardan yeni mevduat sertifikaları alıp tasarruf sahiplerine satması zorunludur. Ama birçok kapitalist, bankerlerden topladıkları bu kredileri ve faizlerini zamanında ödememişlerdir. Bunlar arasında Kozanoğlu/Çavuşoğlu gibi büyük holdinglerin de bulunduğu söylenmektedir.

Üstelik, başlangıçta bankere "mevduat sertifikası" satan bankaların da, daha sonra bu sertifikalar sayesinde bankerden kredi alıp karşılığını zamanında ödemeyen büyük holdinglere ait olduğu da ortaya çıkmış bulunmaktadır.

İşte tekelci kapitalistlerin kurduğu bu tuzak içinde "aracı" rol oynayan Banker Kastelli, bir süre sonra tasarruf sahiplerinin faizlerini ve anaparalarını ödemek, öte yandan yeni "mevduat sertifikaları" satınalarak çarkı döndürebilmek için para bulamadığından, karşılıksız çek kesmeğe başlamış, bunun da altından kalkamayınca soluğu İsviçre'de almıştır.

Böylece tekelci sermayenin tezgahladığı "saadet zinciri" kopmuştur.

Bu skandalda araya giden, 24 Ocak Kararları yüzünden bir türlü iki yakasını bir araya getiremediği için üç beş kuruş tasarrufunu bankerlere yatıran dar gelirliler ve emeklilerdir. "Enflasyonla mücadele" paravanası arkasında sahneye konan sıkı para politikası işlevini yerine getirmiştir. Bugüne kadar vahşi rekabet dönemini yaşayan Türkiye, "Kastelli"darbesinden sonra, tekelci sermayenin ekonomiye tam egemen olduğu, beş on holdingin dilediğince at koşturduğu "rekabet tanımaz" tekelci kapitalizm aşamasına girmektedir...

EMPERYALİZME, FAŞİZME, TEKELCİLİĞE VE ŞOVENİZME KARŞI

TEK CEPHE

yıl: 2
sayı: 15

haziran
1982

Yazı İşleri ve abone: Tek Cephe - BP 1344 - 1000 Bruxelles - Belçika, Tel: 230 34 72 • Almanya Temsilciliği: Telli - 4 Düsseldorf 1 - Oststr. 135 - BRD - Tel: (0211) 325 759 • Fiyatı: 1 DM • 12 sayılık abone: 10 DM

anti-faşist eylem birliği gelişiyor

Geçen sayımızda ilk oluşumlarını haber verdiğimiz yurt dışındaki anti-faşist eylem birlikleri, ilk kez, 8 Mayıs günü Duisburg'ta "Faşist Cuntanın İşkence, İdam ve Türkiye Kürdistanı'ndaki Katliamlarına Karşı" 20 bin kişinin katıldığı protesto yürüyüş ve mitingiyle somutlaşmıştır.

Dev-Yol, PKK, SVP ve EMEKÇİ taraftarlarının oluşturduğu BİR-KOM bu eyleme tam bir disiplin ve birlik içinde katılmıştır. Ancak, TKP-TSİP ve TİP'den oluşan "Üçlü Birlik", 4 Şubat tarihli ortak bildiride sadece kendi aralarında "eylem birliği yapmak" değil, "işçi sınıfının siyasal partileri" olarak cephe mücadelesinin başını çekme savıyla ortaya çıktığı halde, bu ilk eylem birliği denemesinde kendi arasında dahi bir birlik sağlayamamıştır. FİDEF, yürüyüşe katılmakla birlikte, cuntaya faşist denildiği için ortak bildiriye imza koymaktan kaçınmış, Gerçek ise, ortak bildiriye imza koyduğu halde, son anda konuşmacı konusunda çıkan bir anlaşmazlıktan dolayı yürüyüşten çekilmiştir.

Bunların dışında Duisburg yürüyüşüne Cephe-Birlik Yolu, Devsol, İşçi Gerçeği, İşçinin Sesi, Koç-Kak, Komkar, Kürt Halkevleri, Proleter Dayanışma, Tekoşin, Denge Komal, KKDK ve Kurtuluş da katılmıştır.

Aynı gün Köln'de de Halkın Kurtuluşu ile iki hareket daha aynı amaçla ayrı bir miting yapmışlardır.

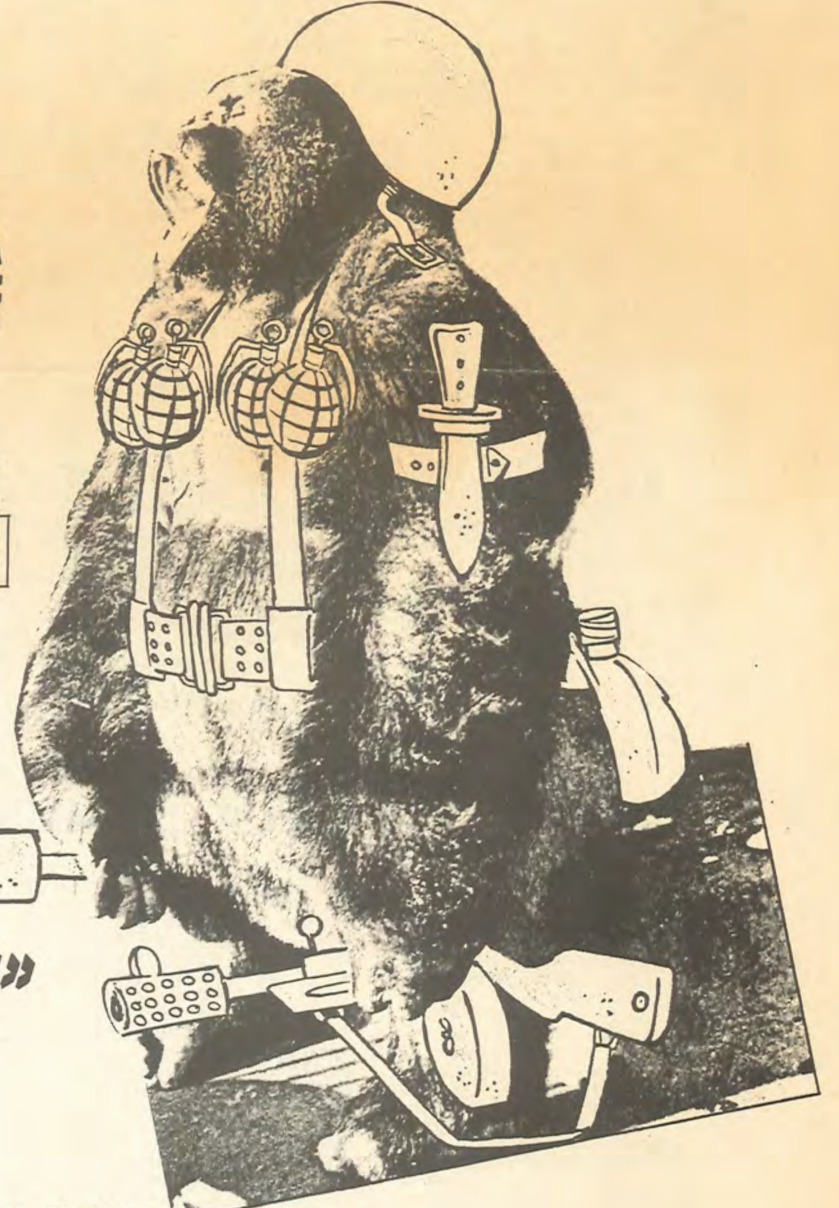
Türkiyeli örgütler, 10 Haziran günü Bonn'da 300 bin kişilik "Savaşa ve silahlanmaya karşı barış yürüyüşü"ne kitlesel olarak katılmışlardır.

Anti-faşist birlik sürecinde, Bir-Kom'u oluşturan hareketler, yeni bir adım daha atarak, "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi"ni kurmuşlardır.

Devrimci Yol, PKK, Emekçi, SVP, TKEP, TKP-ML, Acilciler, Devrimci Savaş, İşçinin Sesi'nin bir araya gelerek oluşturduğu FKBDC'nin Genel Komitesi adına yayınlanan ilk bildiride, "Hedefimiz halk demokrasisi ilkelerini şimdiden halk güçleri arasındaki ilişkilerde hayata geçirmektir. Geleceğin halk iktidarının tohumlarını içinde taşıyan bu birliktelik faşist diktatörlüğü altedecektir," denildikten sonra "demokratik halk iktidarı"nın kurulması için mücadele çağrısı yapılmaktadır.

AÇLIK GREVLERİ

Öte yandan, Diyarbakır Askeri Cezaevi'nde Mazlum Doğan ve dört arkadaşının katledilmeleri üzerine, Bir-Kom'un girişimiyle, Türkiyeli Türk-Kürt anti-faşist gruplar, Federal Almanya'nın 15 kentiyle birlikte Paris, Londra, Stockholm, Viyana, Hasselt, Cenevre, Zürih, Amsterdam ve Rotterdam kentlerinde 24 Mayıs'tan itibaren açlık grevi başlatmışlardır.

TERÖR ALTINDA "REFERANDUM" KOMEDYASI

Evren'in "demokrasiye dönüş" takviminin yaprakları bir bir düşüyor... "Anayasa için halkoylaması"nın 1983'e kalması ihtimali de, Evren'in yaptığı son açıklama ile ortadan kalktı. Kasım'ın 7'si veya 14'ünden söz ediliyor... "Anayasa Komisyonu"nun büyük kısmını yazdığı taslak temmuz'da "Danışma Meclisi" üyelerine dağıtılacak... Cunta, kendi tayin ettiği 160 kişiye dahi güvenemediği için, komisyondan gelen taslağın genel kurulda görüşülmesi için birkaç hafta süre tanıyor... Aslında bu, taslağın hemen hemen hiç tartışılmadan, komisyondan geldiği gibi onaylanmasından başka bir anlam taşımıyor. Arada çıkacak "çatlak ses"lerin oylamayı etkilememesi için de, sözümona siyasetin yasak olduğu bir dönemde, "Danışma Meclisi" üyeleri arasında çoğunluk sağlayacak "Atatürkçü Liberaller" Grubu oluşturuluyor...

Komisyon'dan gelip genel kuruldan geçecek olan "anayasa"nın neler içerdiği hemen hemen belli oldu: Cumhurbaşkanı'nın olağanüstü yetkilere sahiü bulunduğu, "yürütme"nin "yasama"ya ağır bastığı otoriter bir sistem... Askeri Cunta eliyle oluşturulan faşist diktanın üniformadan sıyrılıp "sivilleştirilerek" sürdürülmesi...

Gazetemiz hazırlanırken gelen haberlere göre, Kasım'da "anayasa" ile birlikte iki oylama daha yapılacak. Bunlardan biri, Evren'in ilk yedi yıllık süre için "cumhurbaşkanı" olmasının onaylanması... Diğeri henüz belli değil.

Böyle bir "anayasa"nın ve yine böyle bir "cumhurbaşkanı seçimi"nin demokratik bir referandumla onaylanması mümkün değil.

Bunu bildiği içindir ki Evren Cuntası, bu "referandum" komedyasını kendi hesabına olumlu sonuçlandırmak için her yönteme başvuruyor. Bu yöntemlerin başında ise, hiç kuşkusuz, 1978 sonunda sıkıyönetimle başlayıp 12 Eylül 1980 darbesinde tırmandırılan faşist baskıları daha da şiddetlendirerek bir yandan etkin demokratik güçlerin dışarıda kalanlarını da prangaya vurmak, geniş halk kitlelerini ise "anayasaya kabul oyu vermezsek, askerin terörü sonunda bizi de vurur..." endişesi içine sindirmek gelmektedir.

Son iki ayda kontrollu basına dahi yansıyan devlet terörü uygulamasına şöyle bir gözatmak bile, bu yeni tırmanışın boyutlarını göstermeye yeter.

(Devamı orta sayfada)

YILMAZ GÜNEY'İN KAZANDIĞI "ALTIN PALMİYE", FAŞİST ASKERİ CUNTA'YA İNDİRİLMİŞ ŞAMARDIR

Yılmaz Güney Cunta'nın terörüne meydan okuyarak başarılı bir şekilde Türkiye'yi terkettiği zaman Tek Cephe'nin 11. sayısında yayınlanan "Hapishaneden Üç Film Yöneten Sinemacı" röportajının sonunda, "Güney'in Avrupa'ya geçmeyi başarması, demokrasi mücadelemiz açısından büyük bir kazanımdır," demiştik.

Mayıs ayında yapılan Cannes Film Festivali'nde, Güney'in "Yol" filminin, Costa Gavras'ın "Missing"iyle birlikte "Altın Palmiye" ödülünü kazanması, kendisinin sanat değerini uluslararası planda belgelediği gibi, Türkiye gerçeğine dikkatlerin çekilmesini sağlamak bakımından da önemli bir olay olmuştur.

"Yol"a verilen ödül, Güney'in iadesini sağlamak için yaptığı zavallıca girişimlerle kendini tüm dünyaya iyice rezil eden faşist askeri cunta'ya indirilmiş yeni bir şamardır.

YORUM

NİHAİ SALDIRI!

TÜRKİYE kızgın uzun yaz günlerine girerken, gerek ekonomik-sosyal planda, gerekse siyasal planda, 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesinin genel mantığına uygun bir dizi gelişmeye tanık oluyoruz. Askeri dikta dönemini kapatıp "parlamenter" dikta dönemine geçiş aşaması yaklaştıkça, emperyalizmin ve Türk tekelci sermayesinin dayattığı tüm operasyonlar, yıldırım hızıyla gerçekleştiriliyor...

Bu operasyonlardan en gürültü koparanı, kuşkusuz, Haziran sonlarında sadece Türk basınının değil, yabancı gazetelerin dahi manşetlerini günlerce işgal eden Kastelli Skandalı... Aslına bakılırsa, 24 Ocak Kararları'nın dayattığı yüksek faiz uygulamasıyla sivriltilen bankerlik olayı, dar gelirli vatandaşın tasarrufları tekellerin kasalarına aktarıldıktan sonra planlı olarak tasfiye ediliyor. Nitekim tekelci sermayenin organı Hürriyet, 26 Haziran 1982 tarihli sayısında zil çalarak müjdeliyor: "Kastelli Olayı'nın ardından ekonomide yeni bir dönem başlatılıyor... 22 Haziran şoku, 24 Ocak'la başlayan ana ekonomik düzende, bu şamada temel değişiklik yapmadan, bu gidişin amacına yönelik en önemli adım oldu. Bu döneme damgasını, bankerler ve küçük bankalar değil, büyük banka ve büyük holdingler vuracak. Ekonomide 'holdingleşme' süreci hızlanacaktır. İflas eden kuruluşlar büyüklerin eline geçecektir. Büyük banka ve büyük holdingler ekonomiyi yönlendirecektir."

Bu operasyonun en büyük kurbanı ise, herhalde Kastelli'ler değil, Kastelli'lere küçük tasarruflarını, emekli paralarını yatıran yüzbinlerce dar gelirlidir. Darbe sonrasında "orta sınıfı kurtaracağız!" diye bayrak açanlar, bizzat kendi elleriyle "orta sınıf"ı boğazlamışlardır. Orta sınıfın tasfiyesiyle Türkiye toplumunda sınıfsal kutuplaşma daha belirgin hale gelmektedir. Bir yanda ekonomiyi tam kontrol altına alan tekelci sermaye, öte yanda yaşam koşulları günden güne daha da ağırlaşan, hem nisbi hem de mutlak olarak yoksullaştırılan geniş emekçi kitleleri...

EMEKÇİ kitleler açısından önemli bir diğer operasyon ise, Mayıs sonunda yapılan Türk-İş Kongresi olmuştur. İşçi sınıfının savaşkan sendikası DİSK'in yöneticileri idam sehpalarının gölgesinde yargılanırken, işbirlikçi Türk-İş, "başbakan"ın da katıldığı göstermelik kongresinde sınıf uzlaşmacılığını daha belirgin hale getirmiştir. O kadar ki, işçi sınıfı aleyhindeki tüm kararlarda imzası bulunduğu için dünya sendikal hareketinin Türk-İş'i dışlamasına yolaçan Sadık Şide, üniformalı efendilerinin himayesinde delegelere meydan okuyarak, tehditler savurarak kendisini yeniden genel sekreter seçtirmiştir. Türk-İş Genel Başkanlığı'na ise, Denizcier'in de sağında, patronların kongresinde "bizler etle tırnak gibi birbirinden ayrılmayız" diye nutuklar atan Şevket Yılmaz getirilmiştir. Başkanlığa gelir gelmez de yaptığı ilk iş, Cunta Şefi Evren'i ziyaret ederek Türk-İş'in şükran ve bağlılıklarını bildirmek olmuştur. Böylece, Türk-İş örgüt olarak tamamen "ehlileştirilmiş" bulunmaktadır. Görünüşe göre, sosyal mevzuatta yapılacak değişikliklerle de, sendikal alan sınıf hainlerinin tekeline bırakılacaktır.

SİYASAL planda ise, "parlamenter faşizm"i kurma çalışmaları birdenbire ivme kazanmıştır. Bugüne değin "kamuoyu yoklaması", "üniversiteden, kurumlardan görüş alma", "eski devlet adamlarının fikrini sorma" gibi aldatmacalarla sürüncemede bırakılan "anayasa hazırlığı", son bir ay içerisinde "paşaların buyurduğu esasların kağıt üstüne dökülmesi" biçimine dönüşmüştür. Temmuz başında Anayasa Komisyonu'ndan çıkacağı bildirilen taslağın içerdiği anti-demokratik hükümler gazetelere dahi parça parça yansıtılmaktadır. Açıklanan maddeler, yandaki incelememizde belirttiğimiz "askeri-sınai kompleks"in özlemlerine cevap verecek niteliktedir. Hatta, Kasım ortalarında yapılacağı bildirilen "anayasa" referandumuyla birlikte, Evren'in yedi yıl için "cumhurbaşkanlığı"nın da oylanacağı bildirilmektedir. Cunta Şefi, "memleket gezileri", "temel atma törenleri", "heyet kabulleri"yle alenen seçim kampanyasına girmiştir. Aslında buna da lüzum yoktur. Süngülerin gölgesinde yapılacak "tek as"lı bir seçimi kimin kazanacağı şimdiden bellidir. Görünüşe göre, üç yıllık "askeri diktatörlük"ten sonra, Evren'in yedi yıllık parlamento üstü "sivil diktatörlük" dönemi başlayacaktır.

EYLÜL Darbesi'nin uluslararası plandaki asıl amacının ise, Türkiye'yi ABD'ye tam bağımlı kılmak olduğu bilinmektedir. Son iki ayda, General Haig'in Türkiye ziyaretiyle ve Mayıs sonlarında Bonn'da yapılan NATO Zirve Toplantısı'yla bu yönde belirleyici adımlar atılmıştır. "Savunma İşbirliği Anlaşması"nı onaylayarak, "Türk-Amerikan Ortak Savunma Konseyi" kurarak ve savaş sanayii konusunda bir dizi anlaşma yaparak ABD emperyalizmine tam teslim olan cuntanın, sırf Ortadoğu ülkelerinin tepkisini çekmemek için, ABD Çevik Müdahale Gücü'nün Türkiye'de üslendirilmesini, ikili anlaşma ile değil, ancak NATO çerçevesinde kabul edebileceğini söylediği hatırlardadır. Bonn Zirvesi'nde, ABD'nin Çevik Müdahale Gücü'nün NATO bölgesi dışında kullanılmasına üye ülkelerin yardımcı olması gerektiği yolunda alınan kararla, Evren Cuntası'na bu konuda yeşil ışık yakılmıştır.

AMA tüm bu operasyonlar, karşı birikimi de, yoğunlaştırmakta, cuntanın çizdiği "legal" çerçevelerin dışında örgütlenmeye itmektedir. DİSK'in yasaklanmasından sonra, Türk-İş içinde sağ kanadın mutlak egemenliğinin kurulması, işçileri sendikalar dışında örgütlenmeye itmektedir. Kastelli Operasyonu'yla tekelci sermayenin çıkarına tasfiye edilen orta tabakalar, küçük esnafı, zanaatkârı, emeklisi, küçük mülk sahibiyle, bu düzenin karşısında patlamaya hazır bir muhalefet kitlesi oluşturmaktadır. "Anayasa" konusunda çevrilen dolaplar, kapatılmış siyasal partilerin üye ve sempatizanları şöyle dursun, bizzat cuntanın tayin ettiği "Danışma Meclisi" üyeleri arasında dahi tepkiler yaratmakta, bunlar kürsüden dile getirilmektedir. "Atatürkçü Liberaller"in karşısında şimdiden çeşitli adlar altında muhalif gruplar oluşmuştur. ABD'nin militarist planlarına tam teslimiyetin Ortadoğu ülkelerinde yaratacağı tepkiler bir süre sonra "rahatlatıcı" düviz kaynaklarının kurumasına yolaçacaktır. Bunun ekonomik ve sosyal sonuçları ise, Türkiye'yi yeni patlamaların eşiğine getirecektir. Nasıl ki son yıldırım operasyonları 12 Eylül faşist darbesinin genel mantığına uygunsa, bu yeni patlamalar da sosyal gelişme yasalarının mantığına uygundur. Devrimin objektif ve sübjektif koşullarının oluşumunu hızlandırmaktadır.

ASKERİ

ABD emperyalizminin ve onun mütemmim cüzü olan ABD militarizminin önde gelen simalarından General Eisenhower'i dahi ürküten bir olgu, tüm insanlığı, halkların yaşamının her alanını tehdit ediyor. Dünyanın her köşesinde, Ortadoğu'da, hatta en okumuş yazmışların dahi ismini ve konumunu ezbere bilemeyecekleri Maluin gibi gözden ırak adacıklarda bile sıcak savaş en küçük fırsattan yararlanarak tırmandırılıyor.

Nedeni meçhul ve kimin tarafından tezgahlandığı bilinmeyen bir "elçiye suikast" olayını bahane ederek ABD'nin Ortadoğu'daki jandarması İsrail, Nazi Almanyası'nın uyguladığı jenoside taş çıkartırcasına, Lübnan ve Filistin halklarına karadan, havadan, denizden ölüm yağdırıyor.

Tüm bunların gerisinde, sadece Arjantin'in faşist diktatörü Galtieri'nin koltuğunu sağlama bağlamak için Arjantin halkının ulusal duygularını sömürme hesapları mı, yoksa azgın siyonist Begin'in yayılmacı emelleri mi var?

Bunlar da var kuşkusuz...

Ama hepsinin de gerisinde, bir başka olgu var:

Askeri-sınai kompleks!

17 Ocak 1961'de, sekiz yıl süren ve soğuk savaşı alabildiğine tırmandıran başkanlık dönemini kapatırken, Normandie Çıkartması'nın Müttefik Orduları Başkomutanı, daha sonraki yıllarda NATO Silahlı Kuvvetleri Başkomutanı Eisenhower yaptığı resmi veda konuşmasında aynen şunları söylüyordu:

"...Dev bir askeri yapı ile alabildiğine büyümüş bir savaş sanayiinin karmaşası, Amerikan yaşamında yepyeni bir olgudur. Bunun ekonomik, siyasal ve hatta manevi tüm alanlardaki topyekun etkisi, her kentte, her eyalet meclisinde, Federal Hükümet'in her dairesinde hissedilmektedir... Askeri-Sınai Kompleks'in etkinliğinin gemlenemez hale gelmesi karşısında uyanık olmak zorundayız. Bu kompleksin ağırlığının özgürlüklerimizi ve demokratik kurumlarımızı tehlikeye atmasına göz yummamalıyız." (Schiller-Phillips, *Super-State*, Chicago, 1970, pp.31-32)

Bu konuşmanın üzerinden 20 yıl geçtikten sonra, 1982 yılında, ABD askeri-sınai kompleksinin ulaştığı boyutlar, ayrı bir inceleme konusu. Sadece şu kadarını belirtmekle yetinelim: Savaş sonunda, 1948 yılında ABD askeri bütçesi 11,8 milyar dolar, 1973'te 83 milyar dolar iken, 1982'de 222 milyar dolara çıkartılmıştır...

Bu paralarla yeni nükleer tahrip silahları yapılmaktadır. 200 kıtalararası MX füzesi, 10.000 Cruise füzesi, binlerce ağır bombardıman uçağı, Trident denizğltıları ve askeri amaçlarla kullanılacak uzay araçları tezgahtadır... Bu satırlar yazıldığı sırada uzaya fırlatılan yeni Uzay Mekiği'nin askeri işlevleri bulunduğu resmen açıklanmıştır.

ABD askeri-sınai kompleksinin önde gelen temsilcilerinden Senatör Nunn, ABD askeri bütçesinin artış nedenlerini şöyle vurgulamıştır: "Amerikan askeri gücünü her gerektiği yerde en iyi şekilde kullanabilmeyi sağlamak için tüm olanaklar seferber edilmelidir. Tüm Amerikalılar, maddi planda ve özellikle askeri planda yapılan her şeyin kendi çıkarlarına olduğundan emin olmalıdırlar." (*Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 3 Haziran 1981)

Bu yeni askeri adımların içinde, 200 bin kişilik Çevik Müdahale Gücü'nün Ortadoğu'yu kontrol altına alacak ve gerekirse Basra Körfezi'ni vurabilecek şekilde Türkiye'de üslendirilmesi de vardır. NATO Bakanlar Konseyi'nin son toplantısında, Evren Cuntası'na bu konuda yeşil ışık da yakılmıştır.

PARABABALARIYLA GENERALLER ŞARMAŞ-DOLAŞ

Askeri-sınai kompleks nedir?

"Tekeller ve ordu şefleri, askeri-sınai kompleksin çekirdeğini oluştururlar. Tekeller içinde özellikle askeri alana yönelenler bu kompleksin sınai yanının başını çekerler. Askeri-sınai kompleks, aynı zamanda ordunun üst tabakasını da içerir. Mali oligarşinin çıkarları, geniş bir askeri kast oluşturulmasını, savaş döneminde dahi büyük bir ordunun beslenmesini, sayısız köprübaşları ve üsler kurulmasını, nükleer füzeler, bombardıman uçakları, füze taşıyıcı denizaltılar yapılmasını gerektirir. Yapısı ve işlevleri büyük ölçüde 'güçlü pozisyonda olma' siyasetinin gereklerine göre biçimlendirilen ABD devlet aygıtı da askeri-sınai kompleksin faaliyeti içinde aktif yeralır. Devlet aygıtının gücü ve etkinliği, büyük tekellerin potansiyelleri ve Pentagon'un tersaneleri, dünyadaki devrimci değişimlere karşı konulması ve ABD emperyalizminin uluslararası pozisyonlarının korunması konusunda kenetlenmiştir. Buna, yedekleri, emekli subayları, bilimadamlarını, üniversite araştırma merkezlerini, Kongre üyelerini, yerel işadamlarını, sendikacıları, mesleki yayınları ve hatta basını da içeren diğer çıkar gruplarını da eklemek gerekir..." (Pyadyshev, *The Military-Industrial Complex of the USA*, Moscow, 1977, pp. 11-12)

Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri Zirvesi, daha 1969 yılında şu saptamayı yapmıştır: "Askeri-sınai kompleksin, yani büyük tekellerle ordu ittifakının devlet aygıtı içinde-

ÖZGÜDEN VE TUĞSAVUL'A PASAPORT VERİLMEDİ

Yeni Pasaport Yasası'nın ilk uygulamalarından biri olarak, İnfo-Türk yöneticilerinden Doğan Özgüden ve İnci Tuğsavul'a Brüksel'deki Türk Konsolosluğu tarafından, yeni pasaport verilmesi reddedilmiştir.

Süresi biten pasaportlarının yerine yenilerini almak üzere başvuran iki arkadaşımıza, iki aylık bir gecikmeden sonra, Brüksel Konsolosluğu, "yurt dışında Türkiye aleyhine faaliyet gösterdikleri" gerekçesiyle Türk makamlarının pasaport vermeyi reddettiğini bildirmiştir.

Özgüden ve Tuğsavul, haklarında çeşitli davalardan dolayı 12 Mart Darbesi'nden sonra Türkiye'den ayrılmak zorunda kalmışlardı. 1978 yılına kadar Birleşmiş Milletler himayesi altında bulunan arkadaşlarımız, o tarihte MC Hükümeti'nin devrilmesi üzerine Türkiye'ye gitmek üzere Türk pasaportu almışlardı.

Üyesi oldukları Belçika Gazeteciler Cemiyeti ve Uluslararası Basın Örgütü ile diğer demokratik kuruluşların müdahalesi üzerine, iki arkadaşımıza, Belçika makamları tarafından "yabancılar için seyahat belgesi" verilmiştir.

YANAR-DÖNER ÜÇ ÖNDER

(Başı 4. sayfada)

"Her hal ve şartta görev başında" olduğunu iddia eden TİP merkez kliği, partinin merkez yayın organı Çark Başak'ı bile, "siyasal birlik" işi oldu bitti zannederek, bir yıl süreyle yayınlamamak suretiyle en basit parti görevini dahi yerine getirmemişlerdir. Ama TKP yönetimi tarafından "marksist-leninist alan" dışında sayılınca, kendilerini bu alanda gösterebilmek için, tam bir yıl gecikmeyle Çark Başak yayınlamak zahmetine girebilmişlerdir.

Sorarlar adama: "Sen eğer partinin marksist-leninist bir parti olduğunu iddia ediyorsan, üstelik bu parti adına yurt dışında, kendilerini 'parti önderi' olarak tanıtan Boran, Sargın, Sakalsız da dahil bir manga 'profesyonel'e her türlü maddi olanak sağlanmışsa, o partinin merkez yayın organı bir yıl süreyle, hem de parti sesinin en çok yükseltilmesi gereken faşist dikta döneminde, nasıl yayınlanmaz? Bunun yayınına da, darbeden beri 'önder'lerin fermanlarıyla arka arkaya tasfiye edilen insanlar mı engel olmuşlardır?"

Bu sorulara cevap veremeyeceklerini bildikleri içindir ki, bir yıl arayla çıkan dergide "parti önderleri" görev kaçaklığını bin dereden su getirerek örtbas etmeğe çabalıyorlar. Yok "Çark Başak'ın numaralaması, 12 Eylül sonrası Parti'yi karakterize edecek biçimde düşünülüp bilinçle uygulanmış..." Yok, "12 Eylül'den bu yana TİP, örneğin adı, kamuoyunun yakından bildiği bazı yöneticileri... gibi kolayca bulunabilecek kimi benzerlikler ve eşliklerle eskinin devamı olmakla birlikte, giderek daha açık seçik farkedilen bir yanıyla da, 12 Eylül sonrasının koşullarının gerektirdiği ayrı bir oluşum"muş...

"Önder"ler, böylece, bir yandan darbe sonrası tasfiye ettikleri TİP MYK üyelerinin ve III. Kongre delegelerinin bu "yeni" oluşumla ilgisi kalmadığını, öte yandan da, akıllarınca, Selek'in savunmasının kendilerini bağlamadığını gösterecekler...

Ancak "numara"ya pek meraklı "önder"lerin, çok değil, birbuçuk yıl önce, hem de darbeden aylarca sonra, TİP'in 20. kuruluş yıldönümü dolayısıyla yaptıkları açıklamalarda, 961-71 dönemindeki parti kongreleri ile 1975-80 dönemindeki parti kongrelerini yeniden "numaralama"ya tabi tutarak örgütsel devamlılığı kanıtlamaya çalıştıkları unutulmamıştır.

Aslında, bu "numaralama" hastalığı sayın "önder"leri çelişkiden çelişkiye sürüklemektedir:

- Darbe olunca, bunu fırsat bilerek, parti içi muhaliflerini tasfiye için "tüm kademe kurulları dağıtılmıştır, üyelikler dondurulmuştur," de;

- Tasfiyeciliği Avrupa'daki parti kadroları içinde yürütmekte engelle karşılaşınca, gerisin geriye çarkedip Haziran 1981'de "TİP Genel Başkanı" sıfatıyla "12 Eylül'den önce TİP'e kaydolmuş demokratik örgüt üyelerine" hitaben sarı genelgeler yayınla ve sanki parti kadroları aynen devam ediyormuş gibi bunların sırtında "önderlik" oyna;

- Sonra sıkıya gelince yeniden yüzseksen derece çarkederek, sorumluluklardan kurtulmak için, 12 Eylül sonrası TİP'in ayrı bir oluşum olduğunu ilan et!

İşte bu "numaralama"ların ve kıvırtmaların yeraldığı bir yıl rötarlı Çark Başak'ta sayın "önder"ler, sanki 80 TİP'liyi yargılayan mahkeme faşist diktanın mahkemesi değilmiş gibi, savcının iddianamesindeki "hukuki boşluklar" üzerine çeşitlemeler yapmaktadırlar. "Program, tüzük Anayasa Mahkemesi ve İçişleri Bakanlığı gibi en yüksek yetkili makamların denetiminden geçmiştir" diyerek, 5 generalin fermanlarının anayasa hükmünde sayıldığı, anayasanın rafa konulduğu bir dönemde dahi legalizmin ve teslimiyetçiliğin yeni örneklerini vermektedirler.

Oysa, sıkıyönetim mahkemelerindeki diğer davalar gibi, TİP Davası da siyasal bir davadır. Faşist saldırının bir parçasıdır. Böyle bir davanın legalist cambazlıklarla değil, siyasal olarak, mahkemeyi kurduran cuntanın faşist karakterini sergilemek, faşizmi yargılamak, komünist hareketin tarihsel haklılığını kitlelere duyurmak için kullanılması gerekir. Ve bunun da, tıpkı Dimitrof'un yaptığı gibi, eğer örgüt gerçekten "marksist-leninist" ise, "komünist" ise, onun bu niteliğini gizlemeden yapılması gerekir.

"Anayasa Mahkemesi'nin ve İçişleri Bakanlığı'nın icazet belgeleri" ardına sığınarak legalist savunmalara başvurmak, bu icazet belgelerine sahip bulunmayan ve cuntanın mahkemelerinde çoğu daha ağır ceza talepleriyle, hatta idam istemiyle yargılanan 50 bin'i aşkın devrimcinin mahkumiyetine "icazet" vermektir. Aslında, TİP merkez kliği yöneticilerinin, gerek bu vesileyle yaptıkları savunmalarda, gerekse dünya kamuoyuna açıklamalarında, "partinin yasadışı hiçbir eylem içinde bulunmadığını, terörizmle hiçbir ilgisi olmadığını" kanıtlamaya çalışmaları da, devrimci çalışmalarında burjuvazinin çizdiği legal sınırları zorlayan veya koşulların gereği silah kullanmak zorunda kalan devrimcilerin faşist mahkemeler tarafından mahkumiyetine dolaylı "fetva" vermektir.

Partilerarası koltuk pazarlıklarında pay kapmak için Avrupa'nın rahat salonlarında "marksist-leninist"likten dem vuracaksın, ama faşizmin mahkemesi önünde partinin sözcülerine "biz marksist-leninist değiliz", "bilimsel sosyalizmle komünizm aynı şey değildir", "bizim partimiz komünist düzen kurmayı amaçlamamaktadır" dedirteceksin! Böylece, isimlerini, kayıt fişlerini ve hatta resimlerini, kapalı toplantı bandlarını darbe günü sıkıyönetime teslim ederek yaptığın ihanetin bedelini, "üyeleri mahkumiyetten kurtarmak" adına partiye ödeteceksin.

Ve bütün bunlardan sonra hiç sıkılmadan siyasal arenada "marksist-leninist" etiketi taşıyarak dolaşacaksın...

Bir yıl önce, Boran'ın gazabına uğrayan Tek Cephe'nin 8. sayısında şöyle deniyordu:

"Türkiye solunun siyasal kadroları kitle halinde baskı cenderesinden geçiriliyor. Ama baskı, zulüm kimilerini yıldırsa da, kavgadan vazgeçirse de, geniş kadrolar için devrimci kararlılığı pekiştiren, devrimciyi daha güçlü kılan ve sonuç alıcı mücadelelere hazırlayan bir deneydir. Yarının birleşik devrimci hareketi, bu sınavdan güçlenerek çıkanların kollarında yükselecektir."

Evet, geçen bir yıl öğretici deneylerle dolu.

Kimileri faşizmin mahkemeleri önünde dahi komünistliklerini, devrimciliklerini gizlemeden, bu mahkemeleri savaş alanı haline getirerek, faşizmi orada da teşhir ederek, yarının birleşik devrimci hareketinin kadrolarını oluşturuyor;

"Önder"likleri ve "marksist-leninist"likleri kendilerinden menkul kimileri ise yeni yeni katkılarla sadece siyasal mizah edebiyatını zenginleştiriyor!

Yanar-döner üç "önder" işte bu mizahi katkılarla tarihe geçiyor...

-SINAİ KOMPLEKS

ki etkinliği, en gelişmiş kapitalist ülkelerde hızla büyümektedir. Bu meşum ittifak, birçok emperyalist ülkenin politikasını baskı altında tutmakta, onu daha da gerici ve saldırgan hale getirmektedir." (*International Meeting of Communist and Workers' Parties, Moscow, 1969,* Prague, 1969, p.143)

Tekellerle ordu şeflerinin karşılıklı çıkar ilişkileri ve devlet siyasetlerini etkilemeleri konusunda ayrıntılı teorik ve pratik bilgiler edinmek isteyen okurlarımıza, ayrıca, İnfo-Türk'ün dört kitabını salık veririz: *Marksist-leninist askerlik bilimi, Savaş Üzerine,* 1977; *Ordu Üzerine,* 1977; *Emperyalizmin Yeni Stratejisi* 1979; *Soğuk Savaş Kışkırtması,* 1980.

TÜRKİYE'DE ASKERİ-SINAİ KOMPLEKS

Türkiye, ABD askeri-sınai kompleksinin hesapları içinde öteden beri müstesna bir yere sahiptir. Bu hesapların içinde, Türkiye'de, küçük boyda da olsa, göbeğinden ABD emperyalizmine bağlı bir Türk askeri-sınai kompleksinin oluşturulması da vardır.

1960 askeri darbesinden hemen sonra OYAK'ın "masum görünüş" altında kurulmasıyla başlayan Türk askeri-sınai kompleksini oluşturma süreci, 1971 ve 1980 darbelerinin sağladığı olanaklarla büyük bir ivme kazanmıştır.

12 Eylül 1980 faşist darbesinden birkaç gün sonra, 17 Eylül 1980 tarihli *Cumhuriyet* aynen şöyle yazıyordu: "Türk Silahlı Kuvvetleri'nin ülkede bütünüyle yönetime elkoymasından sonra, kamu ve özel kesim işbirliğiyle askeri araç ve gereç üretimine yönelik askeri-sınai kompleks oluşturma çabaları hızlandırılmıştır. Özellikle kaliteli çelik, birleşik devre ve döküm temellerine dayalı sektörlerde dışsatıma dönük üretim planlamasına gidilmesi öngörülmektedir. Türkiye'de mevcut teknolojik birikimin askeri-sınai komplekse olanak verecek düzeye eriştiği belirtilmiştir."

Bundan birkaç hafta sonra da, üst düzeyde bir ABD askeri heyeti Türkiye'ye gelerek "Türk savaş sanayiini geliştirme" adı altında ABD askeri-sınai kompleksinin Türkiye kolunu azmanlaştırma pazarlıklarına girişmiştir.

Türk askeri-sınai kompleksinin gelişimi başlıca dört kuruluşa dayanmaktadır. Bunlar, OYAK, kara, hava ve deniz kuvvetlerini güçlendirme vakıflarıdır. Bu kurumların son iki yıllık palazlanmaları şöyledir:

1. OYAK:

20 yıl önce subay ve assubayların sosyal garantilerini artırmak amacıyla bir sosyal yardım kurumu olarak kurulduğu iddia edilen *Ordu Yardımlaşma Kurumu* (OYAK), maaşlardan kesilen yüzde 5'lerle toplandığı fonları kısa bir süre sonra sosyal alanların ötesinde, ticari ve sınai sektörlere yatırmağa başlamış, daha da ileri giderek International Harvester, Good Year, Mobil, Renault gibi yabancı firmalarla ortaklıklara girerek otomobil, otomobil lastiği, petrokimya, tarım araçları, gıda, turizm ve sigortacılık alanlarında at oynatan dev bir holding haline dönüşmüştür.

1980'e gelindiğinde, OYAK'ın malvarlığı 4,6 milyar lira iken, iki yılda hemen hemen iki misline çıkmıştır. 29 Mayıs 1982 günü yapılan OYAK Genel Kurulu'nda Yönetim Kurulu Başkanı Emekli General Hasan Görmüş göğsünü gere gere şu açıklamayı yapmıştır:

"Kurumumuzun malvarlığı 1982 yılında 8 milyar 563 milyon liraya ulaşmış bulunuyor. Çeşitli işletmelerdeki hisselerimiz 2 milyar 603 milyon lira olup, sadece 1981'de bize 1 milyar 889 lira kâr sağlamıştır. Son üç yıl içinde üyelerimize (yani subay ve assubaylara) verdiğimiz sosyal yardım 1 milyar 832 milyon liradır."

Dikkat edilirse, iyi bir seçimle, OYAK Holding, özellikle motorlu araçlar sanayiinde uzmanlaşmaktadır. OYAK-Renault, Türkiye'de mevcut üç otomobil yapım firması içinde en güçlüsüdür ve dış pazarlara açılmaktadır. Şimdiden temelleri atılan savaş araçları üretim sanayiinde bizzat "subay sermayesi", diğer kapitalistlerle ve yabancı sermaye ile birlikte başı çekecektir.

2. HAVA KUVVETLERİNİ GÜÇLENDİRME VAKFI:

Kıbrıs Olayları üzerine vatandaşın yurtseverlik ve milliyetçilik duygularını sömürerek bağış toplamak suretiyle kurulan bu vakıf, daha 12 Mart Darbesi döneminde, biriktirdiği fonlarla Türk Uçak Sanayii Anonim Şirketi (TUSAŞ)'ı kurmuş bulunuyordu. Hemen ardından da ABD, İngiliz, İtalyan, Fransız savaş tekelleriyle, Türkiye'de üretilecek savaş uçağının tipini seçme konusunda pazarlığa oturmuştu.

1980'de 2 milyar lira olan HKGV'nin malvarlığı da iki yıllık son baskı döneminde hızlı bir artış göstermiş, cunta üyesi ve Hava Kuvvetleri Komutanı Tahsin Şahinkaya, 7 Mayıs 1982'de yapılan vakıf kongresinde "kendi havacılık sanayiimizi kurma konusunda son aşamaya vardık," demiştir. TUSAŞ Genel Müdürü Samim Dilek'in 17 Mayıs tarihli açıklamasına göre ise, Genel Kurmay Başkanlığı, 9 uçak tipi arasından, ABD patentli iki tipi seçmiştir. Bunlar General Dynamics'e ait F-16 ve Northrop'a ait F/A-18 uçaklarıdır. Yine açıklamaya göre, bu uçakların üretiminde en azından 170 yerli firmayla işbirliği yapılacaktır. 10 yıllık bir sürede Türk havacılık endüstrisi tarafından monte edilecek uçakların yapım gideri 5 milyar dolar olarak tahmin edilmektedir.

3. KARA KUVVETLERİNİ GÜÇLENDİRME VAKFI

Sonradan kurulmuş olmakla birlikte, özellikle 12 Eylül 1980 darbesinden sonra bu vakıf son derece hızlı bir gelişme göstermiştir. 1980'de sadece 400 milyon lira olan KKGV'nın mevcudu, iki yılda ordunun zorlamasıyla halktan toplanan paralarla tam dokuz misli artış göstererek 3 milyar 578 milyon liraya çıkmıştır. Yine cunta üyesi olan Kara Kuvvetleri Komutanı Nurettin Ersin, KKGV'na tam beş milyon vatandaşın bağışta bulunduğunu söylemiştir. Özellikle Avrupa'da çalışan Türkiyeli işçiler, konsolosluklara işleri düştüğünde veya tatil için Kapıkule sınırkapısına dayandıklarında, "vatan millet aşkına..." dövizle bağışta bulunmaya zorlanmaktadırlar. Sadece Almanya, Belçika ve Hollanda'da konsolosluklar aracılığıyla birbuçuk yılda toplanan bağışın miktarı 2 milyon markı bulmaktadır.

KKGV birçok sanayi işletmelerine doğrudan yatırım yaptığı gibi, ayrıca elektronik parçalar ve telsiz gereçleri imal etmek üzere ASELSAN'ı, askeri gereçler için pil imal etmek üzere ASPİLSAN'ı kurmuştur. Aselsan'ın ileride F-16 ve F/A-18 uçaklarının imalatına başlandığında, bunların çeşitli parçalarını imal edebilecek kapasiyeteye geldiği de açıklanmıştır. Bu amaçla, bu yılın Nisan ayında, Aydın Cooperation adlı bir ABD firmasıyla anlaşma imzalanmıştır.

4. DENİZ KUVVETLERİNİ GÜÇLENDİRME VAKFI

Yine Kıbrıs Olaylarını istismar ederek "Donanma Vakfı"adı altında kurulmuş bulunan DKGV da, 12 Eylül darbesinden sonra başış toplama kampanyasını özellikle yurt dışındaki işçilere yöneltmiştir. Göçmen işçi dövizleriyle daha şimdiden Gurbet-I ve Gurbet-II hücumbotları tezgaha konmuş olup, ayrıca bir de denizaltı inşa edilmektedir. Vakfın, telekomünikasyon gereçleri şirketi NETAŞ'ta da % 15 hissesi vardır.

Saydığımız bu dört kurum, askeri-sınai kompleksin askeri yanını oluşturmaktadır.

Kompleksin öte yanında yeralan tekellerin ise, faşist dikta tarafından tüm işçi haklarının ayaklar altına alınmasından yararlanarak nasıl palazlandıklarını, %200-300 oranında kâr sağlayarak nasıl altın çağını yaşadıklarını, Tek Cephe'nin geçen sayısında ayrıntılarıyla anlatmıştık.

Artık, gereken kapital birikimini sağlayan askeri-sınai kompleksin doğrudan savaş sanayiini doludizgin harekete geçirme aşamasına gelinmiştir. Bu yavru kompleks sayesinde ABD askeri-sınai kompleksi Türkiye'nin ucuz hammadde, işgücü kaynaklarını alabildiğine sömürebilecek, birçok ölüm makinesini Türkiye'de imal ettirerek, en azından montajlarını yaptırarak Ortadoğu pazarına sürecektir.

Bilimadamlarını, üniversite araştırma merkezlerini, devlet kurumlarını, sendika hareketini ve basını da bu kompleksin parçaları haline getirmek için, YÖK'üyle, Personel Kanunu değişiklikleriyle, idari "reform"larla, sendikal alanda sadece Yılmaz'lara ve Şide'lere hayat hakkı tanıyan baskılarla ve basına uygulanan sansür ve dayatılan oto-sansür'le misli görülmemiş bir militarist kampanya yürütülmektedir.

Yarın eğer zevahiri kurtarmak için bir "parlamento" kurulursa, bunun da, tıpkı ABD Kongresi gibi, askeri-sınai kompleksin her isteğine kafa sallayacak bir organ olması için şimdiden anayasaya gereken hükümler yerleştirilmektedir. Milli Güvenlik Kurulu'nun danışma organı olmaktan çıkartılıp "ulusal güvenlik" konularında parlamento ve hükümeti bağlayıcı kararlar alabilecek bir üst organ haline dönüştürülmesi, eski generallerin büyük ölçüde dahil edileceği "cumhuriyet divan"ları kurulması, bu hükümler çerçevesindedir.

Askeri-sınai kompleks bir kez dizginleri ele geçirdi mi, silah üretimini artırabilmek için ne denli sorumsuz serüvenlere girdiğini de, ABD'nin son 30 yıllık saldırganlığı göstermektedir.

Birikim aşamasından sonra, askeri-sınai kompleksin önündeki ikinci hedef üretime geçmek, ardından da bu üretimi tüketmektir. Tüketmek için ise, militarizmin cephaneliğinde yeterince bahane vardır. Hem ABD'ye bağımlı olarak, hem de Ege'siyle, Kıbrıs'ıyla, Kerkük'üyle bir dizi alanda Türk burjuvazisinin yayılmacı emellerine bağlı olarak...

(Bu konuda İnfo-Türk'ün ek kaynakları: *Ulusal Savunma,* 1978; *Türkiye NATO'dan Çıkmalıdır,* 1979; *Türkiye'de NATO Darbesi,* 1981; *Emperyalizmin Güdümünde DışPolitika,* 1982)

TERÖR ALTINDA

(Başı birinci sayfada)

• CHP SORUŞTURMASI: Ecevit'in ikinci defa hapse sokulup çıkartılmasının yanısıra, CHP'li 133 eski parlamenter, askeri savcılar tarafından "DİSK ile işbirliği yaptıkları" gerekçesiyle sorguya çekilmişlerdir. Bu sorgunun daha eski dönemlere de uzanacağı ve hakkında soruşturma açılan CHP'li parlamenter sayısının 250'yi bulacağı bildirilmektedir. Üstelik, Ecevit gibi tüm bu CHP parlamenterlerinin yurt dışına çıkışı da yasaklanmıştır.

• BARIŞ KOMİTESİ DAVASI: Aralarında Komite Başkanı Emekli Büyükelçi Mahmut Dikerdem, İstanbul Barosu Başkanı Orhan Apaydın, Tabipler Birliği Başkanı Erdal Atabek ile seçkin şahsiyetlerin bulunduğu Türkiye Barış Komitesi'nin 30 üyesi hakkında açılan davanın duruşması 24 Haziran günü başlamıştır. 28 kişinin tutuklu olarak yargılandığı davanın iddianamesinde, Barış Komitesi'nin Mevlana dururken Nazım Hikmet için gece düzenlemek suretiyle suç işlediği gibi gayriciddi suçlamalar da yer almaktadır.

• BARO HAKKINDA SORUŞTURMA: İstanbul Barosu Başkanı Orhan Apaydın ile 1975 yılından beri bu baronun yönetim kurulunda görev alan tüm avukatlar hakkında İstanbul Askeri Savcılığı yeni bir soruşturma açmıştır. Ayrıca Türkiye Mimar Mühendis Odalar Birliği yöneticileriyle, Ankara'da 13 demokratik derneğin yöneticileri hakkında da dava açılmıştır.

• DISK SORGUSU: 52 DISK yöneticisinin idam istemiyle yargılandığı DISK Davası'nda, Genel Başkan Abdullah Baştürk'ün sorgusu iki aydan beri Engizisyon yöntemleriyle sürdürülmektedir. Baştürk, 23 Haziran tarihli duruşmada, polisteki ifadesinin iskence altında imzalattırılmak suretiyle alındığını açıklamış ve bu konuda daha önce mahkemeye bir dilekçe verdiğini bildirmiştir. Ancak, bu işkence belgesinin dosyadan yokedildiği anlaşılmıştır.

• KİTLESEL İŞÇİ DAVALARI: DİSK Davası'na ek olarak, 22 Nisan'da Tüm-Maden-İş'in 13 yöneticisi 10 yıl hapis istemiyle İstanbul sıkıyönetim mahkemesinde yargılanmağa başlamıştır. Ayrıca, Yeni Çeltek linyit işletmelerinin 989 işçisinin 510'u da, Dev-Yol faaliyetlerine katılmaktan dolayı Amasya'da 15 Nisan'dan itibaren askeri mahkemede yargılanmağa başlanmıştır.

• İŞKENCELER: Diyarbakır Askeri Cezaevi'nde Kürt devrimcilerinden Mzalum Doğan, Ömer Demirkol, Cemal Kılıç, Garabet Demirci, Tahir Şahin ve yüksek mimar Ferhat Kurtay işkençe ve zulüm altında katledilmiştir. İstanbul Metris Cezaevi'nde işkencelerin ve insanlık dışı muamelelerin devam etmesi üzerine binden fazla siyasal tutuklu 21 Mayıs'tan itibaren açlık grevine başlamışlardır. Çeşitli mahkemelerde devam eden siyasal davalarda her gün yeni işkence açıklamaları yapılmaktadır. Dev-Sol Davasından yargılanan devrimciler, işkenceyi protesto için mahkemede ifade vermeyi reddetmektedirler.

• İNSAN AVI: 1 Mayıs'ı kutlama yasağına rağmen İstanbul'da 30 Nisan günü işçi militanlar, duvarlara anti-faşist sloganlar yazarak 1 Mayıs devrimci geleneğini sürdürmüşlerdir. Bu militanlardan biri güvenlik kuvvetlerince kurşunlanarak öldürülmüştür. 17 Mayıs'ta yine İstanbul'da bir başka militan, 13 Mayıs'ta da Tunceli'de üç direnişçi katledilmiştir.

• İDAMLAR: Askeri savcılar son iki ay içinde açtıkları yeni davalarda toplam olarak 296, Fatsa Dev-Yol davasında ise 259 idam daha talep etmişlerdir. Böylece siyasal davalarda idamı istenenlerin sayısı 4.844'e çıkmıştır. Cuntanın sehparında 12 Eylül'den beri canverenlerin sayısı ise 16'ya yükselmiştir.

• BASINA BASKI: Uygulanan şiddetli sansüre rağmen, kontrol edilemeyen yayınlardan ötürü basın davaları sürüp gitmektedir. Apaydın'ın tutuklanmasına itirazın yayınlanmasından ötürü Cumhuriyet yazı işleri müdürü Oktay Gönensin ile avukat Burhan Apaydın hakkında dava açılmış, Savaş Yolu'ndan Mustafa Sayım ve bir başka davadan da Ayşe Nuran Saygılı 7,5'ar yıla mahkum edilmişlerdir. Bu arada Brecht'in "Halkın Ekmeği" kitabı toplatılmış, çevirmenleri A. Kadir ve Asım Bezirci hakkında kovuşturma açılmıştır. Bu alanda bir başka anti-demokratik uygulama da, İsviçre'de toplanan Uluslararası Gazeteciler Federasyonu (FIJ)'in Kongresi'ne katılacak olan Türkiye Gazeteciler Sendikası'nın iki delegesine pasaport verilmemesi olmuştur.

• ÜNİVERSİTELER: Doğramacı'nın yönetiminde YÖK üniversiteleri ve yüksek okulları bir yandan cuntanın istediği yönde biçimlendirirken, öte yandan "istenilmeyen" öğretim üyelerinin, hiçbir gerekçe gösterilmeksizin, "görülen lüzum üzerine" görevlerinden uzaklaştırılabilmesine olanak veren yeni bir kural kabul etmiştir.

Yukarıda sadece iki aylık kesiti özetlenen bu devlet terörü sürüp giderken, Türkiye'de "demokratik referandum" yapıldığını ileri sürmek, komedyadan başka bir şey değildir.

Bu komedyayı dünya kamuoyuna teşhir etmek yurt dışındaki Türkiyeli demokratların görevidir.

SİYASİ MİZAHA YENİ KATKILAR

YANAR DÖNER ÜÇ "ÖNDER"!

80 sanıklı TİP davası

Alp Selek: Partimiz yasadışı hiçbir eylem içinde olmadı

Alp Selek sorgusunda TİP'in Anayasa'ya uygun olarak kurulduğunu belirterek «tüzük ve programımız denetimden geçmiştir. İddianamede belirtildiği şekilde partimiz ne kurulduğunda ve ne de fiilen kapatıldığı 12 Eylül 1980 tarihine kadar yasa dışı hiç bir eylem içinde olmamıştır» dedi. Selek bu tarihler arasında TİP'in hiç bir takibata uğramadığını, faaliyetlerinin kamuoyuna açık olarak yürütüldüğünü söyledi. Alp Selek «iddianamede genellikle kıyaslama yapmak suretiyle partimizin Marksist - Leninist nitelikte bir parti olduğu hatta kurulduğunda TCK'nın 141. maddesinde tarif edildiği şekilde bir örgüt olduğu ileri sürülmektedir Anayasa ve Partiler Yasası çerçevesinde faaliyet gösterdik. Bu iddiaları kabul etmek yersizdir, hukuki bir dayanağı yoktur» şeklinde konuştu.

TİP'in ne kadar sosyalist olduğunu, iktidara geldiğinde neler yapacağını, üretim araçlarının ne kadarını devletleştireceği konularının parti programlarında yazılı olduğunu bir soru üzerine belirten Selek «bizim komünizm düzeni kurma diye bir amacımız yoktur daha doğrusu yeni tanımlamalar yapmak istemiyorum. Buna da yetkim yoktur» dedi. Selek silahlı mücadeleyi amaçlamadıklarını, seçimle işbaşına gelmek istediklerini de belirtti.

Türkiye İşçi Partisi
Görev Başındadır

Türkiye'de faşist askeri cuntanın mahkemelerinde 50 bin'den fazla devrimci yargılanıyor. 5 bin'e yakını için idam talep ediliyor. Faşizmin mahkemelerinde komünist devrimciler, komünist olduklarını gizlemeden gerçekleri haykırıyor, "sanık" sandalyesinde komünist olarak faşizmi yargılıyorlar.

Tıpkı büyük devrimci Dimitrof'un, 16 Aralık 1933 günü Hitler Nazizmi'nin düzmece mahkemesinde davrandığı gibi:

"Komünist bir sanık olarak kendimi savunuyorum;
"Komünist devrimci olarak şerefimi savunuyorum;
"Komünist fikirlerimi ve inançlarımı savunuyorum;
"Hayatımın anlamını ve içeriğini savunuyorum.
"Bundan dolayı mahkeme önünde söylediğim her söz, deyim yerinde ise, kanımdan bir damla, etimden bir parçadır." (Dimitrof, **Faşizmin Yargılanması-Leipzig 1933**, Maya Yayınevi).

Kendisini **komünist** ilan eden, marksist-leninist hareketin bir parçası kabul eden her kadronun ve kişinin yapması gereken de budur.

Kuşkusuz, faşizmin mahkemeleri önünde, komünist olmadıkları halde, "komünist, marksist-leninist oldukları" iddiasıyla yargılanan onbinlerce ilerici, demokrat, yurtsever de var... Bunların savunmalarında komünist oldukları iddiasını reddetmeleri de, korkaklık değil, gerçeği ifade etmektir, dürüstlüktür. Kınanamaz...

Kınanacak şey, bir yandan "komünist", "marksist-leninist" geçinip, öte yandan mahkeme önünde bunun yüzseksen derece tersini söylemektir.

15 Mayıs 1982 tarihli Cumhuriyet'te yayınlanan bir savunma bunun örneğidir:

Türkiye İşçi Partisi aleyhine İstanbul Sıkıyönetim Mahkemesi'nde açılan davanın sorgu safhasında, partinin kurucularından ve Merkez Yönetim Kurulu üyelerinden Alp Selek, savcının yönelttiği "TİP'in marksist-leninist nitelikte bir parti olduğu" iddiasına parti adına verdiği cevapta şöyle demektedir: "Bu iddiaları kabul etmek yersizdir, hukuki bir dayanağı yoktur... Bizim komünizm düzeni kurma diye bir amacımız yoktur... Bilimsel sosyalizm komünizm ile eş anlamlı değildir..."

Eğer Türkiye İşçi Partisi, sosyal demokrat veya sosyalist bir parti ise, bu savunmanın bir anlamı vardır, haklı olabilir...

Ama, bu savunmadan üç hafta sonra, 5 Haziran 1982 günü Frankfurt'ta yapılan TSİP'in Kuruluş Yıldönümü toplantısında, aynı partinin genel başkanı Behice Boran aynen şöyle demektedir:

"İşçi sınıfının politik birliğinin, partilerarası eylem birliğinin ötesinde, partilerin birleşip tekleşmesi biçiminde gerçekleşmesi zorunludur. Hele Türkiye'ye özgü olan durumda, yani tarihsel koşulların Türkiye işçi sınıfının politik hareketini marksist-leninist ve sosyal demokrat veya sosyalist partiler ayırımı düzeyinde değil, doğrudan marksist-leninist hareket düzeyinde bölmüş bulunduğu koşullarda, söz konusu partilerin birleşip tekleşmesi büsbütün zorunludur..." (**Çark Başak**, Haziran 1982)

Hangi partilerdir bunlar?

4 Şubat 1982'de "Ortak Çağrı" yayınlayan üç parti olsa gerek: Türkiye Komünist Partisi, Türkiye İşçi Partisi, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi...

Eğer Türkiye İşçi Partisi, Boran'ın iddia ettiği gibi Türkiye marksist-leninist hareketinin "üç parçası"ndan biri ise, TİP kurucusu ve MYK üyesi Alp Selek'in parti adına yaptığı yukarıdaki legalist-teslimiyetçi savunma ne demektir?

Selek, Boran-Sargın-Sakalsız üçlüsünün 12 Eylül faşist darbesini fırsat sayarak "parti yıkıcısı" diye tasfiye ettiği MYK üyelerinden de değildir ki, bu savunması "muhalefetin yeni bir bozgunculuğu" olarak yorumlanabilsin... Bilindiği kadarıyla, merkez kliğinden tutuklananların arasında en kıdemlisi ve yetkilisidir...

Bu savunmadan üç hafta sonra Boran'ın kalkıp TSİP için yapılan yıldönümü toplantısında "marksist-leninist üç partiden birinin önderi" sıfatıyla "işçi sınıfının politik birliğinin gerçekleştirilmesi" üzerine sızlanmalı nutuklar atması, birlik sürecine katkı değil, olsa olsa siyasal mizah edebiyatına yeni bir katkıdır!

Hele TKP ile kestirmeden siyasal ve hatta "örgütsel" birlik kurma, yeni koltuk kapma hesapları, TKP yönetiminin bir süre kendilerini oyaladıktan sonra TİP'i "marksist-leninist olmayan partiler" safında sayması (Bak: **Gerçek**, Sayı 200) üzerine iflas edince, Boran ve "vazgeçilmez yoldaş"ları pusulayı iyice şaşırmışlardır.

Nitekim, sadece Selek'in savunması değil, TİP Merkez Kliği'nin yurt dışındaki üç temsilcisinin "TİP Davası" üzerine yorumları da, "marksist-leninist"likle, devrimcilikle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir legalizmin ve teslimiyetçiliğin ifadesidir.

(Devamı orta sayfada)

TİP adına yapılan savunma üzerine merkez kliğinin yanar-döneri tutumunu teşhir için Tek Cephe'ye gönderilen bir bildiriden...

DEVRİMCİ TAVIR VE LEBLEBİ KÜLAHI ÜZERİNE!

"Cunta'ya karşı olmak, cunta'ya karşı mücadelede eylem birliği, cephe birliği için ilk şartsa da, yeterli şart *değildir. Maocularla, Sovyetler Birliği'ni, sosyalist ülkeler topluluğunu revizyonizm v.b. ile suçlayanlarla, sınıfsal mücadelenin yerine bireysel terörizmi koyanlarla birlik olunmadığı gibi, Türkiye işçi sınıfının politik hareketinin partisi olan Türkiye İşçi Partisi'nin organlarını, yetkilerini tanımayan, kendi hizipçi çıkarları için parti birliğinin kuyusunu kazanlarla da birlik olunamaz. Çünkü bu sıraladığımız tüm unsurlar, faşist cuntaya karşı birleşik örgütlü mücadeleyi, mücadelenin hedefine varılmasını güçlendirici, geliştirici değil, zayıflatıcı, baltalayıcı rol oynarlar.. Faşist tutsaklar dışında, cuntanın tüm tutsaklarıyla dayanışma, mücadele birliği çağrısı, anti-parti yönelişlerini maskeleme demagojisinden başka birşey değildir."*

Sayın Boran!

Yukarıdaki satırları, hatırlayacağınız gibi, Demokrasi İçin Birlik Avrupa Komitesi'nin yayın organı TEK CEPHE'nin 8. sayısında çıkan *"Faşistler hariç cuntanın tüm tutsaklarıyla dayanışma"* çağrımıza karşı, "12 Eylül'den önce Türkiye İşçi Partisi'ne kaydolmuş demokratik örgüt üyelerine" başlığını taşıyan tarihsiz *"sarı mektub"*unuzda yazmıştınız, hem de altını "Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran" diye imzalayarak!

Hazin bir tecelli:

Bu mektubun üzerinden bir yıl geçtikten sonra, 5 Haziran 1982 günü Frankfurt'ta yapılan TSİP'in Kuruluş Yıldönümü toplantısında siz, yine "TİP Genel Başkanı Behice Boran" diye konuşarak şu şahane çarkedişi yapabildiniz:

"Eylem birliği ve cepheye ilişkin olarak kesinlikle ödün verilemeyecek tek nokta, tekelci büyük burjuvazi ve emperyalizmle uzlaşma, bunlar karşısında pasif kalma eğilim ve girişimleridir. Bunun dışında her görüş farkı, her anlaşmazlık çözülebilir ve çözülmelidir. *Hiçbir ayrılık eylem birliğini engeller hale getirilmemelidir."*

Eğer TEK CEPHE'nin bir yıl önceki çağrısı, iddia ettiğiniz gibi, "anti-parti yönelişleri maskeleme demagojisinden başka bir şey değil" idiyse, bu yüzseksen derece dönüş nedir? Konuşmanızın başında ifade ettiğiniz *"karışık ve çelişik hisler içinde"* ağızdan kontrolsuz kaçmış sözler değilse, demagojinin şaheseri değil midir?

8 Mayıs Duisburg Yürüyüşü dolayısıyla yayınlanan Ortak Bildiri'de, Almanya'daki "vazgeçilmez yoldaş"ınızın koyduğu "DİB-FAK" imzasının yanında yeralan imzalara bakalım: Bir-Kom (ki Dev-Yol, PKK, TEP ve SVP'den oluşmaktadır), Cephe-Birlik Yolu, Dev-Sol, Gerçek, İşçi Gerçeği, İşçinin Sesi, Komkar, Kürt Halkevleri, Proleter Dayanışma ve Tekoşin...

Bu örgütlerle eylem birliği yapmak olumsuz bir şey mi? Kesinlikle hayır... Böyle bir birlikte, sizin tutarsızlıklarınız yüzünden geç bile kalınmıştır...

TEK CEPHE'nin geçen yılın Mayıs'ında yayınlanan 8. sayısında aynen şöyle deniliyordu: *"TİP yöneticileri, 12 Eylül öncesi açıklanan görüş farklarına bakılmaksızın kara listelere alınıyor. İşkenceden geçiriliyor. Bu tüm siyasal hareketler için, TSİP için, TKP için, Kurtuluş için, Dev-Yol için, Dev-Sol için, Kürt hareketi için ve diğer ilerici siyasal hareketler için de geçerli... Demokrasi İçin Birlik, tüm devrimcileri, tüm demokratları, tüm yurtseverleri, faşist cuntanın genel saldırısı karşısında, anti-faşist mücadele planında, devrimci örgütlenme planında ve örgüt içi çalışmalarda birlik ve dayanışmayı oluşturmaya çağırıyor."*

Sizin bu çağrıya tepkiniz ise, bu çağrıyı yaptığı için "demokratik örgüt" üyelerini yönetime karşı kışkırtmak, TEK CEPHE'nin dağıtımını engelletmeye kalkışmak, dahası bu çağrıyı oybirliğiyle benimseyen tüm DİB-AK yöneticilerinin "parti" ile ilişkilerinin kesildiğini ilan etmek olmuştur. Hem de "Maocularla, Sovyetler Birliği'ni, sosyalist ülkeler topluluğunu revizyonizmle suçlayanlarla, sınıfsal mücadelenin yerine bireysel terörizmi koyanlarla birlik olunmaz..." diye DİB yöneticilerini biryerlere jurnal etmeye çalışarak...

Bugün sizin ve Almanya'daki "vazgeçilmez yoldaş"ınızın yaptığı nedir? 8 Mayıs Yürüyüşü'ne katılan yukarıdaki örgütler arasında Sovyetler Birliği'ne saldıranlar yok mudur?

Yine ortak bildiride imzaları bulunan örgütler arasında "sınıfsal mücadelenin yerine bireysel terörü koymak"la suçladığınız örgütler yok mudur? Yoksa bunlar açık özeleştiri yapıp dediğinize gelmişler de, bizim mi haberimiz yoktur?

Hafızanızı biraz daha canlandırmaya çalışalım: Avrupa'ya ilk gelişinizde, 31 Ocak 1981'de, DİB Avrupa Komitesi ile yaptığınız görüşmede, İşçinin Sesi ile eylem birliği yaptığımız için başımızın etini yemiştiniz. Bir yıl sonra öğreniyoruz ki, Almanya'daki "vazgeçilmez yoldaş"ınız, İşçinin Sesi'nin imzasının da yeraldığı bir bildiriyi imzalamakta sakınca görmemekte, üstelik, 8 Mayıs'ta başını çektiği Almanya grubunu, TKP flaması taşıyan İşçinin Sesi'nin peşinden yürütebilmektedir. TKP'yi kim temsil eder, bu o örgütün kendi üyelerinin iç sorunudur. İşçinin Sesi'yle de eylem birliği yapmak, bizim darbeden sonra gerekli ve zorunlu gördüğümüz ve uygulamaya geçirdiğimiz bir tutumdur. Ama o zaman bu tutumumuzu "birlik bozuculuğu"yla suçlayanların bugün yüzseksen derece çarkederek aynı tutuma gelmeleri, tek kelimeyle ibret vericidir.

Hani bu unsurlar "faşist cuntaya karşı birleşik örgütlü mücadeleyi, mücadelenin hedefine varılmasını güçlendirici, geliştirici değil, zayıflatıcı, baltalayıcı rol oynarlar"dı...

Sizlerin "ille de önce üçlü birlik..." diye faşist darbeye rağmen iki yıla yakın engellemeye çalıştığınız geniş kapsamlı eylem birliğini başlatma inisiyatifi kimlerden gelmiştir? "Sarı mektub"unuzda karşıya aldığınız unsurlardan değil mi? Zamanında Tek Cephe'nin önerdiği gibi böyle bir eylem birliğinin fiili girişimini yapmak varken, onu çomaklayıp, bir yıl sonra burnunu sürterek arkadan nal toplamak durumuna düşenler kimlerdir?

Parti'nin "Tek Parti Tek Cephe" belgesinin 45. sayfasında "Eylemde birlik, ajitasyonda birliği gerektirir," deniliyor... Bu belge ortada iken, 8 Mayıs Eylem Birliği toplantılarında Halkın Kurtuluşu temsilcisiyle birlikte "eylemde birlik, ajitasyonda serbestlik" savını destekleyen Almanya'daki "vazgeçilmez yoldaş"ınızın yaptığı oportünizmden, sizin deyiminizle "demagogluk"tan başka nedir?

Yine sarı mektubunuzda buyuruyordunuz: "Türkiye işçi sınıfının politik hareketinin partisi olan Türkiye İşçi Partisi'nin organlarını, yetkilerini tanımayan, kendi hizipçi çıkarları için parti birliğinin kuyusunu kazanlarla da birlik olmaz," diye...

Şimdi sormak gerek size: 12 Eylül'ün hemen ardından faşist Evren'e taş çıkartacak bir tavırla Parti'nin organlarını ve yetkilerini tanımayan, tüzüğü açıkça çiğneyerek ve derleme "kurul"unuzla, MYK üyelerinin ve yapılamayan III Kongre'nin seçilmiş delegelerinin partiyle ilişkilerini önce donduran, sonra da onları bir dudak hareketiyle "ihraç ettiğini" açıklayan siz değil misiniz? Tüzüğe rağmen tüzük suçu işleyerek yetki ve organ tanımayan, "Parti ben, Osman ve Nihat'tır..." kafasıyla iki kişinin kinini parti yaşamına dayatan, bu kinle verilmiş karakuşi hükümleri "en yüksek organın kararı" diye niteleyerek "üç kişi"yi III. Kongre'den daha yüksek bir organmış gibi gösteren siz değil miydiniz? Bu tavır, "hizipçi çıkarları" gerçekleştirmek için yapılmış bir "12 Eylül fırsatçılığı" değil midir? Bu tavrınızla "partinin kuyusunu kazanlar" sizler olmadınız mı?

Türkiye'de patlak veren ihtilafta size muhalif olanlar Parti'nin kuyusunu kazmışlar mıdır, kazmamışlar mıdır, III. Kongre'de karara bağlanacak bir konuda hüküm yürütmek bana düşmez.

Ama Parti belgelerinin tümünü Cunta'ya kaptıranlar, Parti üyelerinin tek tek isim, adres ve hatta resimlerini dahi sorumsuzca askere teslim edenler, en azından özeleştiri yapabilecek kadar "devrimci ahlak" sahibi olmalıdırlar, başkalarını "partinin kuyusunu kazanlar" diye suçlayabilmek için...

Yine sarı mektubunuzdan şu cümleyi alalım: *"İşçi sınıfının marksist-leninist savaşçılarının ahlaki ve politik bakımdan güvenilirlikleri söz konusu olduğunda her şeyden önce özgeçmişlerine bakılır. Çünkü sınıf mücadelesinin yakıcı sıcaklığına uzun yıllar dayanabilmek, hele onca çalkantılar, yalpalamalar, zikzaklar, sapma ve ihanetler içinde hiç şaşmadan hep doğru çizgide mücadeleyi yıllar yılı sürdürebilmek kolay değildir. Ancak tartışma ve eleştirileri ahlaki, politik güvenilirlik noktasına getirenlerin özgeçmişlerine özellikle de bakmak gerekir."*

"Ahlaki, politik güvenilirlik noktası" dediğiniz ölçüye, Çekoslovakya olayları karşısında birkaç hafta içinde 180 derece çarketmeniz, "Türkiye İşçi Partisi içinde hücre sistemine dayanan komünist örgütlenme yapılmaktadır" (R.N. İleri, *Mihri Belli Olayı - I*, Anadolu Yayınları, İstanbul 1976, s.184) diye ihbarcılık yapmanız sığmakta mıdır?

Evet, sınıf mücadelesinde zikzaklara, sapmalara ve hatta ihanetlere rastlanmaktadır... Sizlerin durumuna gelince... Rüzgarın yönüne göre fırıl fırıl dönenlerin köşeli, zikzaklı olabilmesi dahi mümkün değildir.

Sayın Boran, yukarıda açıklamaya çalıştığım gibi, gerek siz, gerekse "vazgeçilmez yoldaş"larınız, bir yıl önce demokratik bir örgütü bölmek için yaptığınız "politik tesbit"lere taban tabana zıt bir "eylem birliği"ni gerçekleştirmekle övünmektesiniz. Ama bu övünmenin hakkını tam verebilmek için yapacağınız iki şey daha vardır:

- Ya Tek Cephe'nin 8. sayısındaki tavrımızın doğru olduğunu, kendinizin o zaman yanlış yaptığınızı devrimci namuslulukla açıklarsınız,

- Ya da "sarı mektup"taki tavrınızın doğruluğunu hâlâ savunuyorsanız, kendinizin ve "vazgeçilmez yoldaş"larınızın parti dışına düştüğünüzü ilan edersiniz.

Eğer bunları da yapamıyorsanız, geçen sene "sarı mektub"u yolladığınız partili partisiz tüm adreslerden bu mektupları geri toplarsınız... Bunu sağlayınca da, sarı mektuplarınızdan bol bol leblebi külahı yaparsınız.

Saygılarımla!

A. TELLİ